

Емануеле Франц
ЕВРОПА У СУМРАКУ

Уредник
Зоран Колунџија

Наслов ориџинала
L'Europa al tramonto, Emanuele Franz

Превео са италијанској
Никола Козоморић

Copyright © ИК Prometej, Novi Sad, 2022.
Copyright © Emanuele Franz, 2022.

Емануеле Франц

ЕВРОПА У СУМРАКУ

Мисли италијанској филозофа о Западу

Предговор
Ален де Беноист

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

УВОД

Ова књига је настала из интелектуалног искуства у прогонству из домовине и боравка у једној од последњих слободних земаља Истока: Србији, великој Србији.

Овде представљен текст сабира нека размишљања која су објављена у Италији у књизи под насловом *Ja йоричем*, у којој се критикује европско управљање пандемијом, која је искоришћена као изговор за наметање либералног и материјалистичког светоназора. И не само то, овде су у овој свесци сакупљена размишљања, анализе, необјављена филозофска запажања написана током мог боравка на Балкану након небројених разочарања доживљених у Италији и Европи због мог погледа на свет. Овде је цео западни модел на оптуженичкој клупи, односно модел живота и потрошње који је све више савијен у себе и језовит до те мере да руши свако људско достојанство у име такозваних вредности, углавном либералних, које су данас химере које уништавају човека, које уништавају разлике између једних и других људи да би све и свакога свеле на предмет потрошње. Срећом, слободни народи реагују и побуне се против овог униформисања.

На овим страницама се критикује лоше управљање Европом у околностима хитне здравствене ситуације, а потоње се сматра сврсисходним за стварање механичког погледа на свет.

Упркос томе што је она филозофска и антрополошка критика менаџмента, објављивање књиге *Ја нећу* проузроковало је низ негативних реакција међу којима и физички напад једног типа који је, незадовољан мојим погледом на свет и мојим књигама, покушао да ме задави, можда заштићен и ћутањем локалних управа које нису осудиле тај чин, с обзиром да су у супротности са мојом критиком политичког управљања здравственим и социјалним питањима.

Оптужује се дакле културна мафија, а наравно и културна диктатура, која хоће да се верује да је тело само гомила костију док је то пројекат, Идеја. Отуда пандемија као изговор за материјализам sciencea против једног традиционалног погледа на свет.

Многе теме у овој књизи тичу се идентитета народа и начина на који Европа сваку земљу жели да претвори у свог слугу. Значајно поглавље у том погледу је „Европа, катастрофа свих народа“.

Наравно, мој је циљ такође да похвалим оне земље Истока које се опиру либералној и евроцентричној тиранији, очигледно, све у филозофском кључу.

Осећам моралну дужност да реагујем, одговорим на оно што се догађа са интелигенцијом и критичним духом.

Емануеле Франц

ПРЕДГОВОР

Емануеле Франц не воли Европу. Врло добро разумем зашто, али бих радије рекао, са моје стране, да је највећа замерка која се може упутити Европској унији да је успела да Европљане згрози Европом! До пре неколико деценија чинило се да је Европа решење скоро сваког проблема. Данас се то доживљава као проблем који се додаје осталима. Под дејством разочарања, замерке пљуште ода свуд. И то с правом.

Од самог почетка, изградња Европе одвијала се упркос здравом разуму. Направљено је пет суштинских грешака:

1) Кренули смо од економије и трговине уместо да полазимо од политике и културе замишљајући да ће, кроз ефекат звезцања, економско уједињења механички довести до политичког уједињења. Што се очигледно никада није десило.

2) Желело се да се Европа створи од врха (Бриселска комисија), уместо да се почне од базе, у складу са принципом субвенционисања, или принципом довољне компетентности.

3) Преферисало се ужурбано проширење на земље лоше припремљене за улазак у Европу уместо даљег развијања постојећих политичких структура.

4) Никада се није консултовао народ да би се знало шта мисли о овом питању (и, у ретким приликама када је то учињено, као на пример на референдуму о Мастрихту, брутално се игнорисало народно мишљење).

5) Никада се није желела донети јасна одлука о границама Европе и о циљевима европских интеграција.

Ова последња тачка је вероватно најважнија. То је питање сазнања где се зауставља Европа и избора између Европе као силе или Европе као тржишта. Међутим, данас преовладава ова последња опција. Нацијама је одузет суверенитет, а притом нису успеле да створе европски суверенитет. Водили смо кампању за Европу која заборавља своју историју и идентитет, и само жели да буде велика област слободне трговине. Данашња Европа је пре свега Европа економије и логике тржишта, став либералних елита је да то не би требало да буде ништа друго него огроман супермаркет који слуша искључиво логику капитала. Европска унија, другим речима, не само да је желела да замени европске нације, већ и да политику замени економијом, а владу људи администрацијом ствари.

Са ове тачке гледишта, све критике које је на њу сручио Емануеле Франц су оправдане. Зато морате да прочитате ову књигу!

Ален де Беноист

УСПОМЕНЕ

У Србији проживљавам одређене тренутке као из снова, да ми се чак и сан чини као бдење у односу на онај други сан, онај који садржи сва моја бдења и моје ноћи и који је највеће постојање на које сам позван. Назовимо га Велики Сан који је везан за све егзистенције и који управо сада, попут ружичастих прстију на харфи, свира носталгичну музику на зеленим хоризонтима.

Зеленило Дунава, огромни океан прожет историјом, позлаћен љубичастим небом, открива нам тајне и чуда.

Налазимо се у Новом Саду и, ходајући задубљен у себе, у мом избеглиштву, видим плочу на огромном мосту који спаја две обале реке Дунав. Варадински мост подсећа на крвави догађај: 1999. године НАТО бомбе су порушиле мост, убивши Олега М. Насова од само 29 година.

Американци као извозници демократије, Yankee бомбе најалост познате у свету да доносе „мир“ остављају нове жртве у овом храбром српском народу. Зову их бранитељима демократије и цивилизације, а заправо нису ништа друго него силеције народа који верују да им је све дозвољено и да је свет њихов. Не, није тако, свет припада народима, а не онима који се прогласе жандармима света.

Исте те вечери, дубоко дирнут овим тужним догађајем, сретнем једног младића у кафани који ми уз добро српско пиво каже да, био је тамо 1999. док су му бомбардовали главу, док су бацали бомбе на његову породицу, на његов народ. Разговор постаје дирљив, између једног и другог пива, и Станислав, тако се зове, ми прича да је имао седам година када је слушао фијук бомбе, а онда тутњаву, мостове који падају, рафинерије експлодирају, сунце које постаје црно, ужас, страх и мртви око њега. Прича ми како му је западни свет наметнуо „мир“ бомбама. А у мени испливају сећања, као у испрекиданом сну. Године 1999. ја сам био млади средњошколац, имао сам нешто више од 15 година и живео сам у салезијанском колеџу у Горици. Да, у Горици, преполовљеном граду, исти град, пола италијански, пола словеначки, Gorizia и Нова Горица.

Ја сам био тамо, као дечак, на граници између два света, а тамо иза границе био је рат. Италијанско-словеначка граница била је напета, често је долазило до препуцавања с полицијом, чак и насилних, летели су пендреци. Али ја сам био тек студент, тек сам стигао у град из малог планинског места, био сам тужан, далеко од породице, а ноћу сам слушао како зидови моје собе у колеџу тутње, и бојао сам се. Шта се то догађа? Питао сам шта се догађа јер сам се бојао и током ноћи сам могао

чути како војни авиони лете небом уз заглашени фијук и тутњаву грмљавине. Рат је, кажу ми, авиони полећу из близине, из Италије, из Авијана, где је америчка војна база, и иду у Нови Сад да бацају бомбе. Да, бацали су бомбе управо на главу Станиславу, мом новом пријатељу овде у Србији, који је сада био преда мном и причао ми о тим бомбама, бомбама које су бацали они авиони који су ми односили сан, који су ме плашили пре више од двадесет година.

Али какво је то преплитање? Можда сан? Задимљени зрак локала, приче, наше приче се преплићу у једну, моја и она Станиславова, са Дунавом у позадини.

Гледа ме у очи и каже ми: „Бомбе су кренуле из Италије“ и срце ми се стегне. Ја сам овде у Србији, земљи која ме прихвата, а долазим из земље из које су кренуле бомбе. Осећам се кривим, скоро одговорним. Али шта ја то говорим? Био сам дечак, за шта ја могу бити крив? Ако ћутим крив сам, и због тога не желим да ћутим. Зашто се у дворишту моје куће налази страна, америчка војна база са оружјем? И користи ли то оружје за убијање? Наравно да су то наивне мисли, оног дечака који сам био, у колеџу, у Горици, док су бомбардовали Станиславову кућу. Мора се рећи, ово није демократија, ово није демократија у коју верујем, она Периклова, она од Атине и Аполона, који су ме

научили Мудрости и Љубави према Истини. Ови Вечни богови били би огорчени кад би видели западњачку лаж.

Спокојни грчки богови то знају: никаква истина није никада дошла са Запада.

АКО БУДЕ ПАНДЕМИЈЕ, ВЛАДА НЕ ПАДА, ПА ХАЈДЕ ДА НАПРАВИМО ПАНДЕМИЈУ

Један бивши министар у објави на фејсбуку, жалећи се да неко размишља о неповерењу Влади, пише овим речима: „Влада се не руши за време пандемије“.

Размислимо добро о овим речима, јер ми се чине као прави *status confessionis*. Како не можемо, не можемо и не смемо рушити владу у случају пандемије, онда направимо пандемију. Завере постоје и одувек су постојале.

Јуче сам видео серију документарних филмова о Ирангејту, скандалу у америчкој политици касних 1980-их, који је укључивао високе политичке функционере, тајне службе безбројних држава и организација до врха за време председника Роналда Реџана. Укратко, Америка је потајно продавала оружје Ирану, а затим финансирала терористичке групе у Никарагви како би срушила владу у Средњој Америци. Ово је типичан пример завере, односно завере на врло високом нивоу у коју су укључени десети и десети организација, хиљаде и хиљаде људи који су договарали злодела усмерена на контролу територија и народа.

Завере постоје, и одувек су постојале.